

Grietje en Hans, haar oudere broer, woonden bij hun vader – een arme houthakker – en hun stiefmoeder, een onaardige vrouw die een hekel had aan kinderen.

‘Het wordt winter en we hebben niet genoeg meer te eten,’ zei de stiefmoeder op een nacht tegen de houthakker, toen Grietje en Hans boven in bed lagen.

‘Die kinderen van je eten ons arm. We moeten ze maar meenemen het bos in en ze daar ergens achterlaten.’

‘Dat kunnen we niet doen,’ riep de houthakker. ‘Denk toch na,’ zei de stiefmoeder. ‘Anders verhongeren we allemaal.’

Grietje, die niet kon slapen van de honger, verstond ieder woord. Ze maakte Hans wakker en vertelde wat ze had gehoord.

‘Als ze ons in het bos achterlaten,’ zei ze, ‘moeten we zelf de weg naar huis terug kunnen vinden.’

Hans verzoon een plan. Hij fluisterde het in Grietjes oor en Grietje knikte.

Zodra hun vader en stiefmoeder sliepen, sloop Hans het huis uit, stopte zijn zakken vol witte kiezelsteentjes en kroop weer in bed.

Maar Tokoyo was veel te snel voor de slang. Ze zwenkte in een flits langs hem en gaf hem met haar dolk een harde stoot recht in zijn oog. Toen zette ze zich af om boven water een nieuwe hap lucht te halen en dook opnieuw onder.

Het halfblinde monster was geen partij meer voor het moedige, vastberaden samoeraimeisje.

Tokoyo wist hem dodelijk te treffen, diep in zijn valse hart. Toen zwom ze naar de kust en sleepte het dode beest achter zich aan.

De priester en het meisje geloofden hun ogen niet.

‘Niemand heeft het ooit gewaagd met de zeeslang te vechten,’ stamelde de priester. ‘Je hebt ons allemaal gered!’

Tokoyo ging mee naar hun dorp en iedereen kwam naar buiten om feest te vieren. Maar al was ze tevreden over wat ze gedaan had, er kon geen lachje af bij Tokoyo.

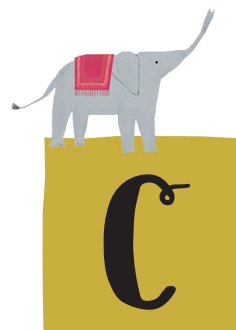
‘Waarom kijk je zo treurig?’ vroeg een klein meisje.

‘Mijn vader, Oribe Shime, is verbannen naar de Oki-eilanden, maar ik kan hem nergens vinden,’ legde Tokoyo uit.

Daar keek het kleine meisje vreemd van op. Ze rende naar de priester en fluisterde iets in zijn oor.

De priester leidde Tokoyo direct naar een van de hutten in het dorp en daar vond ze haar vader. Hij omarmde haar huilend van vreugde, ongelooflijk trots op zijn heldhaftige dochter.

C

handra woonde in India met haar ouders, die allebei hard werkten in de rijstbouw. Al hadden ze weinig geld, Chandra was gelukkig.

Ze genoot er vooral van de grote olifanten te zien rondzweven om het dorp.

‘Die zijn van onze Rajah. Een wijs heerser, Chandra,’ zei haar vader. ‘Hij zegt dat wij, de boeren, hem alle rijst moeten geven die we oogsten, zodat hij het veilig kan bewaren. Als er dan een keer hongersnood komt, geeft hij het weer terug zodat we niet verhongeren.’

‘Dat is echt heel wijs,’ zei Chandra’s moeder. De boeren gebruikten dus alleen rijst voor het levensonderhoud van hun families en brachten de rest naar de voorraadschuren van de Rajah.

Omdat ze geen rijst hadden om te verkopen, hielp Chandra haar ouders door een baantje te nemen: ze waste de olifanten van de Rajah. Chandra hield van de olifanten en leerde ze door en door kennen.

Er brak een jaar aan waarin grote droogte heerste. De rijst oogst mislukte. De mensen gingen dus naar de wijze Rajah om hun rijst op te halen, maar hij gaf het niet.

‘Ik ben de Rajah,’ zei hij. ‘Ik heb die rijst allemaal nodig voor mijzelf.’

Chandra en haar dorpsgenoten waren wanhopig. Hoe moesten ze de droogte overleven als ze geen eten kregen?

